

Հովհաննես Թումանյան

Ա՛խ, ո՛րքան փարթամ կյանքը ծաղկում է...

Ա՛խ, ո՛րքան փարթամ կյանքը ծաղկում է
Մատաղ կրծքի տակ.
Աչքերի մթնում փայլատակում է
Կենդանի կրակ.

Հեշտախտի տապից այրվող շրթունքը
Խոսում են անբան,
Եվ արբեցնում է անույշ բուրնունքը
Նորա թարմության.
Եվ այս բոլորը քեզ պատմում են ճոխ

Միրո գաղտնիքը,
Բայց, ափսո՛ս, չըկա նաև մի պատմող,
Թե այս աղջիկը
Տերն է պոետի
Հոգու և սրտի:

1892